

Mateo

Úmorné léto. To dlouhé, nekončící se úmorné léto.

Obvykle máš léto rád, protože obvykle máš prázdniny. Jenomže letos je ti to tak nějak jedno. Nikam nenastupuješ, nikam se nechystáš, ať už léto skončí, nebo ne. Nikam nespěcháš. Sám sis to tak vymyslel a sám sis to s matkou tak vyjednal. Překvapilo tě, jak snadno souhlasila.

Rok prázdnin.

Podezříváš ji, že se ve skutečnosti bojí tvého odchodu víc než ty. Bojí se, že odjedeš na univerzitu a že už se nikdy nevrátíš. A ona tu zůstane sama. Sama se sebou.

„Co děláš?“ vyruší tě z únavného lelkování na křesle pod slunečníkem.

Sedíš na zahradě v šortkách a rozepnuté košili, strašně z tebe leje pot.

„Roztápím se, proč?“

„Nechceš se mnou zajet k Evě?“

Okamžitě zpozorníš. Ani se ti nechce věřit, jaké štěstí, jaká příležitost se ti naskytla! Reflexivně chytíš telefon v kapse. Telefon, ve kterém máš uloženou její krásnou fotku, tvou modlu. Myslel sis, že se ti po vaší vášnivé dovolené, po tom neuvěřitelném úletu, už nikdy neozve. Ale ozvala. Na kratičký moment. A od té doby ticho. Můžeš se z toho zbláznit! Doufal jsi, že budeš mít ještě někdy šanci se s ní potkat, ochutnat ji. Protože upřímně, nedokážeš myslet na nic a na nikoho jiného.

Představuješ si její uhrančivý pohled.

Její půvabnou vůni.

Překrásné tělo.

„A co u ní?“ musíš se před matkou tvářit, že je ti to vlastně jedno.

„No tak, nebuď takový brambor. Sedíš tady celé dny a nic neděláš. Aspoň se projedeš, pokecáme, dáme zmrzku.“

Přemítáš v hlavě, jestli je to dobrý nápad. Ta vášnivá a přitažlivá žena, mámina kamarádka, Eva, v tobě probudila něco, s čím si úplně nevíš rady, a nejsi si jistý, jak se před ní budeš chovat. Jak zareaguješ a jestli dokážeš zachovat chladnou tvář. Ano, až tak tě dostala!

„Tak jedeš?“

Už zase si připadáš jako malý kluk. Nechceš být malým klukem. Chceš být mužem. Mužem hodným šoustat svůdnou bohyni tvých sexuálních představ a tužeb. A muži činí obtížná rozhodnutí.

„No, jo.“ Začneš se pomalu zvedat.

I když některá nejsou tak těžká, jak by si přáli. Jedna vlhká noc, co ovládla celou tvou mysl.

Pohltila tvou duši.

Před očima vidíš, jak se nad tebou svíjí v hotelovém pokoji.

Nastoupíš do auta, matka už tam na tebe čeká, kouká do telefonu, něco si tam píše a své opálené bosé nohy má položené na palubové desce.

„To nemyslíš vážně, matko?“ nakoukneš na ni přes sluneční brýle.

„Můj syn je zodpovědný řidič. Mohu umřít šťastná.“ Usměje se, usadí se jako člověk a zapne si pás a ty můžeš konečně vyrazit.

Jedete sluncem rozpáleným městem. Vzduch nad betonovými chodníky a silnicemi se vlní, plechové značky a karoserie žhnou, plast se roztápí a většina lidí je kdesi zalezlá. Kdesi v klimatizovaných místnostech, kdesi u vody, ve stínu. Prostě pryč z toho bezbožného parného dne.

„Už víš, co budeš ten rok dělat?“ vyzvídá matka.

„Nepřemýšlel jsem nad tím. To je hlavní účel a plán – nemít plán. Ještě chvíli. Dokud můžu.“

„Chápu,“ přitaká.

Vlasy jí vějí v hučící klimatizaci a ty už zase myslíš na tu, za kterou jedete.

Na její dlaň v tvých plavkách. Na její hlasitý dech.

„Neměl jsi tady zabočit doprava?“ diví se Sofie.

„No jo, úplně jsem zapomněl. To to horko,“ proneseš chladně a na kruhovém objezdu se zase vrátíš zpátky.

Nejedete příliš dlouho a ty máš co dělat, abys myslel na něco jiného. Na cokoliv. Hlavně aby ti při vystupování nestál. To by bylo hloupé.

Trapné.

Nevhodné.

Obzvláště v autě s vlastní matkou.

Konečně dorazíte k jejich ohromnému sídlu.

„Dám si jenom kávu a pojedu.“ Snažíš se před Sofií vypadat, že tam vlastně vůbec nechceš být. Ani ty sám to sobě nežereš. Ale ona by mohla, ona možná jo. Nevěnuje ti moc pozornosti a nemá o ničem ponětí. Ovšem o Evě se to říct nedá. Ta tě pravděpodobně prokoukne dřív, než vůbec stihneš promluvit.

„No, jo. No, jo.“ Sofie mávne rukou a oba se vydáte k hlavním dveřím.

Otevřeš a necháš matku vejít první.

„Tady jsem!“ Zaslechneš povědomý hlas schovaný v hlasité muzice.

Eva na vás vykoukne z kuchyně a zamává, abyste šli za ní.

Ruce ti brní. V nohách ztrácíš cit, a dokonce ses na moment přestal i potit.

Sofie jde první a ty hned za ní.

„Super, že jste přijeli.“ Obejme tvou matku na uvítanou.

Na sobě má špinavou kuchyňskou zástěru a pod ní krátké červené sportovní šortky s bílými proužky na bocích, bílé žabky a bílé tílko těsně objímající její božské křivky.

„Vítej,“ prohlédne tebou svýma modrýma očima, doslova tě probodne a obejmě tě.

Ach bože!

Užíváš si tu vůni, ten kratičký moment jejího tepla.

A ona to moc dobře ví!

Všude kolem se to třpytí a leskne. Ačkoliv dům je vybavený v minimalistickém skandinávském stylu, přesto z něj luxus jenom čiší. Dokonce se ti z toho trochu motá hlava, dokonce se ti z toho udělá na moment špatně.

Ano, určitě je to z interiéru.

Z čeho jiného?

Určitě ne z té bouře hormonů ve vroucí krvi.

„Dáte si kávu?“ Eva si sundá zástěru a vydá se ke kuchyňské lince, na které stojí ohromný kávovar.

„Americano,“ odvětlí Sofie a posadí se ke stolu.

„Jedno americano,“ zopakuje Eva, zatímco si u toho pohupuje boky do rytmu muziky.

„A ty?“ Opět tě probodne pohledem.

„To samé!“ V mozku nemáš místo ani prostředky na to se soustředit na něco jiného než na to se na ni nesoustředit. Haha. I ty se posadíš ke stolu a trpělivě čekáš, až vám nachystá, co jste si objednali.

„Kde máš muže?“ snaží se překřičet muziku Sofie.

„Zase někde lítá!“ odvětlí rychle a sníží hlasitost tak, abychom na sebe nemuseli hulákat.

„Něco kuchtíš?“ dál vyzvídá Sofie.

„Kuchtila jsem.“

„A ty to vůbec umíš?“ směje se Sofie.

„Že?! Taky jsem tomu nevěřila!“ Obě se hlasitě rozesmějí a ty se ohleduplně přitroube usmíváš.

„Pekla jsem koláč. Až vychladne, tak vám dám kousek.“

„Tobě se chtělo péct? V tomhle horku?“ diví se Sofie.

Otočí se k vám se svým zářivým bílým úsměvem a dvěma šálky kávy a tobě okamžitě sjedou oči k jejím temným knoflíkům prosvěcujícím přes její tílko. Rychle zase vystřelíš oči nahoru!

„Děkuju!“ proneseš podezřele prkenně, až to trochu zařveš.

V uších ti hučí chtíč.

„Nemáš za co,“ zašklebí se.

„Asi už je zase myšlenkami jinde,“ odvětlí matka, zatímco se Eva usadí naproti tobě.

„Asi u nějaké pěkné dívky, vid' že jo?“ Provokativně se na tebe usměje a ty se snažíš zase nahnat všechnu krev zpátky do hlavy.

Aby měla dost kyslíku a energie na nějaký ten overthink.

„Jo, jo. Stovky z nich.“

„Cože?“ nechápe matka.

„Stovky dívek?“ Eva uznale přikyvuje.

„Vždyť celé léto jenom leží na zahradě a opaluje si dupsko. Kdyby tak za ním přišla aspoň jedna.“

„Matko,“ nevrle ji osočíš.

„No co, no co? Lžu?“ přísně tě přejede pohledem.

„Mámy mají vždycky pravdu!“ postaví se na její stranu Eva a už se zase smějí.

Ženy.

Pořád se něčemu smějí a čemu, tomu rozumí jen ony.

„Tak to jsme tady všichni tři tak trochu vdovci, co,“ utahuje si Eva.

„Vždyť ty jenom slaměná.“

„Slaměná, neslaměná. Ale vdova,“ opáčí a ty náhle ucítíš na své noze její dotek.

Okamžitě si vzpomeneš na restauraci v hotelu. I tehdy jsi ji cítil a i tehdy o tom nejspíš ani sama netušila. Snažíš se mít střízlivý pohled na věc a zároveň si to chceš co nejvíce užít.

Ani se nehneš. Strneš jak překvapený křeček.

Nechceš o ten malý bod doteku přijít.

Jenomže tentokrát je to jiné – tentokrát ti docela určitě záměrně přejíždí prsty po holeni. Pochybuješ, že by o tom nevěděla.

Nevěříš, že se to děje.

„A co děláš celé léto ty?“ otočí se k Sofii a vyzvídá tentokrát ona.

„Tak různě.“

„Různě? Vážně? To mi teda popiš,“ škádlí ji. Ví moc dobře, že tráví léto doma jako ty.

Přestaneš je na moment poslouchat. Zahleď se do své kávy, která tě pálí mezi dlaněmi. Úzkostlivě ji držíš, jako by ti ji měl někdo sebrat.

A u toho si užíváš, jak ti svým chodidlem pod stolem hladí nohu.

Baví se o škole, o známých, o práci. Je ti to srdečně jedno a jejich slova ti docela zahaluje mlha ve tvé mysli. Opravdu bys jim chtěl rozumět, chtěl by ses soustředit na to, co říkají, jenomže to nejde. Celou dobu nenápadně pokukuješ po dmoucích se Eviných nadrech, když se směje, po jejích malých bradavkách rýsujících se pod napnutým bílým tílkem. Sleduješ její dlouhé prsty s francouzskou manikúrou a myslíš na to, jak bys je chtěl olizovat.

Zprvu ses snažil příliš nezírat a tvářit se, že jsi v konverzaci přítomný, jenomže brzy jsi pochopil, že si tě ve skutečnosti ani jedna nevšímá.

Stačí se občas zasmát. Pronést něco jako „cože“ nebo „fakt“ a ony si s tím vystačí.

Když vtom se Eva zapře zády o židli a její noha ti skončí až na stehně.

Aniž by to šlo vidět, aniž by si kdokoli krom tebe mohl všimnout.

Okamžitě si vzpomeneš na vířivku a veškeré tvé snahy o to, aby se ti tam nepostavil, jsou rázem tytam.

Hypnotizuješ její tvář odvrácenou ke tvé matce. Ani se na tebe neohlédne. Zaujatě naslouchá Sofii a jenom čas od času si nenápadně zkousne ret.

Pomalů míří do tvého klína. Odpočítáváš každou vteřinu. Je výš a výš, když konečně ucítí, jak moc jsi z ní nadšený. Ucítí tvůj napnutý stožár. Trvá to jenom kratičký okamžik, než nohu zase stáhne.

Znervózníš.

Nelíbilo se jí to?

Není to to, co chtěla cítit?

Víš, že jí nejsi lhostejný. Víš to, protože ti poslala fotku své mušličky. Víš to, protože to má v očích. Víš to, protože tě šoustala!

Tak co teď? Co znovu?!

Její tvář zvažní a poposedne si.

Zmateně se ohlédneš na matku.

Proč tady musí být?!

Snad si to teď nerozmyslela? Snad ji teď nezačalo hryzat svědomí?

„A kde je teda Teodor?“ zaslechneš Sofii a tvůj poblázněný mozek rozpozná téma, které tě velice zajímá.

Eva se defenzivně narovná a dopije své cappuccino.

„Na služební cestě. Jako ostatně vždy.“ Vypadá, že se jí o tom nechce moc bavit.

Sofie si to uvědomí, ale není si jistá, kam stočit téma, a tak nastane chvíle trapného ticha.

„Čas na dezert!“ Eva rychle vstane od stolu, obuje si žabky a vydá se k lednici.

Tobě už zase pozvolna uvádá, v uších ti přestalo hučet a svět kolem se k tobě začíná opět vracet.

„Doufám, že vám bude chutnat. Jste takoví moji pokusní králíci.“ Vytáhne talíř a na něm nakrájený ovocný koláč.

„Já nechci,“ brání se Sofie, ale i tak před ní přistane malý talířek s ohromnou porcí.

„Každý povinně jeden kousek. A bez diskusí!“

Druhý talířek přistane před tebou a třetí si položí před sebe.

„Bon appetit.“ Na moment se jí vrátí na tvář úsměv a sama začne jako první.

Nemáš hlad a nemáš chuť na sladké, ale co ti zbývá?

„Je to moc dobré,“ pronese s plnou pusou matka hned u druhého sousta.

Ve skutečnosti je spálený a ovoce nakyslé. Jenomže ani ty nemáš to srdce vznášet námitky.

„Mmm. Moc dobré,“ mumláš a láduješ to do sebe, co to jde, jen abys to měl rychle za sebou. A snad. Možná. Ses jí trochu zavděčil.

„Lháři,“ zamumlá Eva s plnou pusou. „Oběma vám to lhaní jde stejně špatně.“ Zarazí se a vyplivne zbytek na talíř.

Chvíle ticha.

„Za to může recept.“ Ohlédne se na Sofii a obě se už zase hlasitě řehtají.

Chtěl bys, aby tě dokázaly pobavit podobné prkotiny.

„Chutná to jak hlína, a ještě mi to pokazilo počítač,“ postěžuje si Eva.

„Jak ti to jako pokazilo počítač?“ nechápe Sofie.

„Nevím, prostě mi potom přestal fungovat! Asi virus. Nebo je to tak špatný recept, že dokonce i ničí procesory,“ směje se.

„Mateo je dobrý přes počítače,“ odvěti Sofie a kývne na tebe hlavou.

„Vážně?“ Obě se na tebe zadívají.

„Pro mámu je každý, kdo umí s počítačem víc než ho zapnout a zase vypnout, dobrý s počítačem,“ pokrčíš rameny.

„A nechtěl by ses mi na něj podívat? Když už jsi tady? Víc zkazit už ho nemůžeš. Sice ho moc nepoužívám, ale nerada bych přišla o všechny věci, co na něm mám.“

„Proč ne,“ zvedneš obočí.

„Mám ho nahoře, ukážu ti to.“ Vstane a okamžitě se vydá ke schodům.

„Já si zatím na chvíli odpočinu. Po tom skvělém dezertu,“ kývne na tebe matka a usadí se pohodlně na židli.

Vysoukáš se od stolu tak, aby nezahlédla případné stíny tvé nedávné erekce a vyrazíš nahoru za Evou.

Samozřejmě celou cestu sleduješ její krásné půlky vykukující zpoza šortek nad tebou a zvuk tleskajících žabek o její chodidla tě jaksí ještě více vzruší.

Jsi ztracen!

Absolutně ztracený případ!

„Tady to je,“ uvede tě do proskleného pokoje. Je tam jenom psací stůl, nízká židle, pár obrazů, kožená pohovka a dveře do koupelny.

Posadíš se na židli, otevřeš laptop a spustíš ho.

Ona mezitím stojí za tebou a nahlíží ti přes rameno.

Přistoupí k tobě tak blízko, až ucítíš nejen její parfém, ale dokonce i vůni její kůže. Opojně afrodiziakum. Už zase začínáš blouznit.

„Vidíš?“ Nakloní se nad tebou a na krku tě polechtají její krátké hedvábné vlasy.

Ukáže kamsi na obrazovku. Nemáš tušení, o co jí jde. Nedokážeš se soustředit. Jednou rukou tě pohladí po zátylku a druhou tě chytí za ruku, ve které držíš myš, aby tě navedla. Prsa ti pevně přitiskne na ramena a tebe doslova rozpálí náhlá blízkost jejího tělesného tepla.

Jsi si jistý, že už si musela všimnout, jak moc ti stojí.

„Myslel jsi na mě?“ pošeptá ti do ucha.

Pustí tvou křečovitou dlaň, přejede ti po ruce a zajede ti pod košili.

„Tak co, myslíváš na mě?“ dál šeptá.

Vytáhne ruku z košile, rozepne ti knoflík i zip od šortek a pomůže ti z nich vysvobodit tvůj napnutý pyj. Vystřelí ven jak z praku a ona se tiše zasměje.

„Myslím, pořád,“ zašeptáš zpátky.

Přetáhne ti gumku boxerek až pod koule a uchopí ho do své jemnoučké dlaně, je jako samet, jako vzpomínka na její hedvábnou kundičku.

„Ach,“ zaskuhráš a ona ti ho začne pozvolna a krouživými pohyby honit.

Pomalu nahoru.

Pomalu dolů.

Nahoru a dolů.

Nahoru.

A dolů.

Pomalu.

Tiše ti oddechuje do ucha.

„Myslel jsi na můj dotek?“

Přikyvuješ.

„Na mou vlhkou kundičku?“

Zavřeš oči.

„Máš ještě tu fotku, co jsem ti poslala?“

Přikývneš.

Nahne se ještě hlouběji nad tebou, když ucítíš letmý dotek její drobné slinky, jak dopadá na tvůj vzrušený žalud.

„Nemyslím na nic jiného,“ vysoukáš ze sebe.

Přidá do tempa.

„Kolikrát už ses udělal s myšlenkou na mě?“

Nedokážeš odpovědět. Nedokážeš mluvit. Ve skutečnosti ani nedýcháš.

Nebude to trvat dlouho a můžeš započítat další slastné vyvrcholení její vinou.

Když vtom zaslechneš kroky a málem dostaneš infarkt.

„Jak to jde?“ vyruší vás matka stojící ve dveřích.

Ztuhne ti krev v žilách.

S Evou to ale ani nehne, dál ti pevně tiskne péro ve své dlani, druhou rukou se ti zapře o rameno a otočí se k ní.

„Děláme postupy. Poslyš, Sofi, nechceš si se mnou zajít do sauny? A Matea necháme, ať si tady poradí sám?“

„Výborný nápad!“ nadšeně odpoví matka, aniž by očividně cokoliv tušila.

„Můžeš se jít převléct vedle do ložnice, já se hned připojím,“ usměje se Eva a ty slyšíš, jak se matka otočí a zase vyjde ven z pokoje.

Sotva zaslechnete zaklapnutí dveří vedlejší ložnice, otočí si tě na židli směrem k sobě, roztáhne nad tebou nohy a posadí se na tebe.

Cítíš, jak na něj tlačí přes šortky svou horkou pipinkou, jak se o něj otírá a nejraději bys jí ho strčil dovnitř třeba i přes ně. Vidí ti to na očích.

„Chtěl bys ho mít zase uvnitř mě?“ šeptá ti do ucha, tiskne se k tobě a tiše vzdychá.

„Chtěl.“

Zavrtí se na tobě.

„Jak moc?“

„Strašně moc.“

Dál se o tebe tře, zajíždí ti do vlasů a kouše se do rtů.

„Víš, že takhle mi to nestačí.“

Chvilí přemýšlíš. Proč tě musí vždycky takhle trápit? Ve chvílích, kdy nemáš v mozku ani kapičku krve.

„Víc, než chci dýchat, víc, než chci žít,“ zašeptáš.

Vaše rty se téměř dotýkají.

„Uděláš se pro mě?“ poprosí tě tiše, zatímco tě dál dráždí přes své mokré šortky.

„Hned?“

Přikývne a přidá na intenzitě. Tře se o tvého ptáka rychleji a rychleji, div nezačne vrzat křeslo. Snažíš se nevzdychat nahlas. Natahuješ se za jejím horkým dechem, chytíš ji za boky a vši silou ji stiskneš.

Okamžitě se úlevně vystříkáš.

Roztékáš se po jejích stehnech i na svém podbřišku. Sleduješ, jak ti ho naposledy pohladí, a jak se jí mezi prsty rozpíná tvoje lepkavá mrčka.

„Budeš si muset vymyslet, jak se do mě znovu dostat,“ zašeptá. „Pokud to teda tak strašně moc chceš.“ Vstane jakoby nic a odejde do koupelny.

Slyšíš, jak si myje ruce a jak si sundává špinavé prádlo. Když konečně vyjde, má na sobě jenom župan. Donese ti hrst toaletního papíru na utření a políbí tě na čelo.

„Potom to spláchni,“ mrkne na tebe a odejde ven na chodbu.

Nasloucháš vzdalujícímu se tleskotu jejích žabek a jak vchází do vedlejší místnosti, za tvou matkou. Zaslechněš tlumené hlasy.

Konečně se vzpomatuješ. Vezmeš hrst papíru, rychle se utřeš a vyrazíš do koupelny. Po cestě pro jistotu zavřeš dveře na chodbu i do koupelny.

Když jste sem dneska jeli, ani ve snu by tě nenapadlo, že by to mohlo takhle příjemně skončit. Ani v tom nejdivočejším snu! Přesto jsi měl plán. Na něco docela jiného. Na něco zvráceného. A teď se ti navíc naskytla ideální příležitost.

Nehlídaný moment o samotě.

Chvíli pátráš, rychle přehazuješ věci, až to konečně najdeš.

Poklad!

Zaslechneš, jak vycházejí na chodbu.

Rychle se upravíš a celého se prohlédneš, jestli sis někde neukápl, jestli na tobě nezůstal nějaký flek, ale vše vypadá přijatelně. Zhluboka se nadechneš.

A vyjdeš za nimi na chodbu.

Obě už jsou v županech a vesele se mezi sebou baví. Narazíš na ně u schodů.

„Tak co? Podařilo se ti to spravit?“ ptá se Eva.

„Bohužel, něco je špatně se systémem a takhle lehce to nespravím. Ale mohl bych doma stáhnout bootovací program a mohl bych se s tím potom někdy zastavit a dodělat, co jsem začal, hmm?“ V jejích očích poznáš pobavení nad tím, jak šikovně sis to vymyslel.

„To bys byl moc hodný.“

„Teď už ale musím frčet,“ otočíš se k matce.

„Prosím tě, a copak máš takového důležitého na práci?“

„To není tvoje starost,“ odfrkneš.

„No dobře, dobře. Tak jed’.“

Rozcházíte se pod schody a máváte si na rozloučenou.

Ony vyrazí na zahradu a ty vyjdeš na příjezdovou cestu.

Nasedneš do auta.

Uff, nevšimly si ničeho! S úlevou vytáhneš ze zadní kapsy svůj vysněný úlovek. Svůj nejcennější poklad. Svou trofej!

Eviny hedvábné krajované kalhotky.

Přivoníš si k nim.

Voní aviváží, ale ty v nich cítíš i ji!

Zavřeš oči a utápiš se v představě její krásné jeskyňky. Jejích šťáviček. Jejího pizma.

Děláš to nerad, ale musíš si to přiznat.

Ještě jednou a určitě ne naposledy.

Dostala tě.

Vlastní tě.

A tobě nezbývá než udělat všechno pro její slast a pro její radost.

Vyrazíš domů.